

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **D. D. T.**
zastoupen advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou, sídlem Masarykovo
nábřeží 246/12, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2023, č.j. MV-4419-4/SO-2023,

takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 3. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 15. 3. 2023, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2023, č.j.

MV-4419-4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 3. 11. 2022, č.j. OAM-9607-16/PP-2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce o vydání předmětného povolení žádal v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2 téhož zákona (výrok I.); současně byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). Žalobce požadoval též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, rozhodnutí je nezákonné, v řízení došlo k nesprávnému posouzení právní otázky a v neposlední řadě napadené rozhodnutí trpí částečnou nepřezkoumatelností.
3. Žalobce konstatoval, že podal žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je otcem občana EU/ČR, pana D. D. T. O skutečnosti, že žalobce je otcem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, nebylo v průběhu řízení o žádosti sporu. Žádost žalobce byla prvoinstančním rozhodnutím zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, konkrétně z důvodu, že žalobce svou žádost nepodal ve lhůtě stanovené § 87b odst. 2 téhož zákona, tedy ve lhůtě 3 měsíců ode dne vstupu na území, ani ve lhůtě 3 měsíců ode dne kdy se stal rodinným příslušníkem občana EU a ani ve lhůtě 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti jiného oprávnění k pobytu. Jelikož se žalobce s posledně uvedeným závěrem neztotožňoval a považoval ho za věcně nesprávný, podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které však bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.
4. Žalobce uvedl, že si je vědom skutečnosti, že žádost o povolení k přechodnému pobytu nepodal ve lhůtě 3 měsíců ode dne vstupu na území České republiky, ani ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se stal rodinným příslušníkem občana EU. Má ale za to, že žádost podal ve lhůtě 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti „*jiného oprávnění k pobytu*“, resp. v době, kdy byl oprávněn k pobytu na základě tohoto jiného oprávnění k pobytu. Za toto jiné pobytové oprávnění považoval žalobce svůj oprávněný pobyt na území České republiky po dobu vedení správního řízení ve věci správního vyhoštění, jež s ním bylo zahájeno Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje dne 29. 11. 2021. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že řízení o správním vyhoštění není jiným oprávněním k pobytu, o kterém hovoří § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a dále že v důsledku vedení řízení o správním vyhoštění cizinci ze zákona pobytové oprávnění nevzniká.
5. Se shora uvedeným závěrem žalované se žalobce neztotožňuje. Ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nestanoví, co je oním „*jiným oprávněním k pobytu*“, a žalobce má za to, že tento pojem je potřeba považovat za neurčitý právní pojem, jenž měl být před aplikací předmětného ustanovení na případ žalobce prvoinstančním orgánem potažmo žalovanou řádně interpretován. Zákon o pobytu cizinců totiž na žádném místě pojem

„oprávnění k pobytu“ nedefinuje. Žalobce si je vědom skutečnosti, že zahájením řízení ve věci správního vyhoštění cizinci nevznikne povolení k pobytu, dochází jím ale k ukončení neoprávněnosti pobytu cizince na území, neboť po dobu vedení řízení o správním vyhoštění je cizinec oprávněn na území pobývat. Žalobci tak není zřejmé, z jakého důvodu nelze pod pojem „jiné oprávnění k pobytu“ zahrnout také oprávnění pobývat na území po dobu vedení řízení ve věci správního vyhoštění.

6. Žalobce dále uvedl, že žalovaná v další části odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že ani výjezdní příkaz, jenž policie vydá po skončení řízení ve věci správního vyhoštění, není platným pobytovým oprávněním, protože slouží pouze k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území a není určen k tomu, aby cizinci umožnil podávat další žádosti o pobytová oprávnění. Žalovaná uzavírá, že jelikož výjezdní příkaz nelze chápat jako „jiné oprávnění k pobytu“, nemůže od skončení jeho platnosti běžet tříměsíční lhůta pro podání žádosti. Zároveň podotýká, že žalobci ani výjezdní příkaz vydán nebyl. Jak žalobce uvedl ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území. Toto ustanovení dále výslovně stanoví, že v době platnosti výjezdního příkazu není cizinec oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza, dlouhodobého pobytu, ani žádost o povolení k trvalému pobytu. Možnost podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu tedy není dle dikce tohoto ustanovení vyloučena. Žalobce ve svém odvolání v této souvislosti poukázal také na § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, jenž stanoví, že žádost o povolení k přechodnému pobytu ministerstvo zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti setrvává na území na základě výjezdního příkazu. Ze shora uvedeného je tudíž zřejmé, že v případě rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterým žalobce je, lze žádost o povolení k přechodnému pobytu podat také „z výjezdního příkazu“. Argumentem a maiori ad minus lze dále dospět k závěru, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu je cizinec oprávněn podat i v době, než mu je tento výjezdní příkaz vystaven.
7. Ke shora uvedenému žalobce pro úplnost doplnil, že dle zákona o pobytu cizinců může řízení ve věci správního vyhoštění skončit pouze 3 způsoby: zastavením řízení, pokud cizinec v mezidobí získá povolení k pobytu, vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a vystavením výjezdního příkazu, nebo vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území a vystavením výjezdního příkazu.
8. Žalobce tak má za to, že předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu podal v souladu s podmínkami uvedenými § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy ve lhůtě 3 měsíců ode dne skončení platnosti jiného oprávnění k pobytu, když žalobci tato lhůta ani nepočala běžet. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů jeho věc nesprávně právně posoudily.
9. Žalobce dále konstatoval, že přes shora uvedené důvody, pro které má žalobce za to, že svou žádost o povolení k přechodnému pobytu podal v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, se ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vyjádřil také k rozpornosti § 87b odst. 2 a § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“). K námitce žalobce, že § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepřiměřeně omezuje právo volného pobytu rodinných

příslušníků občanů EU, jak vyplývá ze Směrnice, žalovaná uvedla, že podmínky Směrnice byly implementovány do zákona o pobytu cizinců a nedodržení zákonných podmínek pro podání žádosti cizincem nemůže být považováno za nepřiměřený zásah do života žalobce. Vypořádání této námitky se dle názoru žalobce částečně míjí s její podstatou. Čl. 9 odst. 2 Směrnice stanoví, že lhůta pro podání žádosti o pobytovou kartu rodinného příslušníka občana EU nesmí být kratší než tři měsíce ode dne jeho příjezdu, ve smyslu čl. 9 odst. 3 platí, že při nesplnění registrační povinnosti může dotyčná osoba podléhat přiměřeným a nediskriminačním sankcím. Zákon o pobytu cizinců ale jako sankci za nedodržení lhůty přesně tři měsíců jako sankci stanoví ukončení pobytu rodinného příslušníka občana EU na území a povinnost z území vycestovat, kterou žalobce považuje za zcela nepřiměřenou a odporující smyslu Směrnice a cíli, kterého se snaží dosáhnout. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost tvrzená žalovanou, že žalobce si může podat žádost o jiné pobytové oprávnění, protože pobyt v České republice mu není zapovězen. Žalobce má za to, že primárně by měly být podmínky podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu stanovené zákonem o pobytu cizinců vykládány eurokonformním způsobem, pokud takový výklad není možný, může se žalobce dovolávat přímých účinků Směrnice, která určuje lhůtu pro splnění registrační povinnosti jako minimálně 3 měsíční od příjezdu cizince na území, přičemž nesplnění této povinnosti ve stanovené lhůtě může mít za následek pouze přiměřenou sankci.

10. Zcela nevypořádanou pak dle žalobce zůstala jeho námitka týkající se pravé retroaktivity § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Povinnost stanovená § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebyla přijata společně se sankčním ustanovením § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 téhož zákona, tzn., že až do nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb. nehrozila cizinci za nedodržení lhůt stanovených § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádná sankce v podobě ukončení pobytu na území - zákon neumožňoval zamítnout žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu „*opožděného*“ podání žádosti. Novela zákona o pobytu cizinců č. 274/2021 Sb. ovšem tuto, dle názoru žalobce zcela nepřiměřenou, sankci zavedla a někteří rodinní příslušníci občanů EU tak ze dne na den pozbyli možnost, aby byla jejich žádost o povolení k přechodnému pobytu úspěšná, jelikož § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců působí retroaktivně. O nepřípustnou retroaktivitu se jedná i v případě žalobce, který se stal rodinným příslušníkem občana EU dne 12. 3. 2020. První žádost o povolení k přechodnému pobytu podal dne 8. 6. 2020, po zrušení trvalého pobytu, ale tato žádost nebyla úspěšná, protože k žádosti nebyl doložen originál rodného listu syna žalobce, tedy výlučně z formálních důvodů. Nynější, v pořadí druhou, žádost žalobce podal až po nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb., žádost ale byla zamítnuta, protože dle tvrzení prvoinstančního orgánu a žalované všechny lhůty stanovené § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobce zmeškal. Všechny tři alternativně stanovené lhůty začaly běžet a uplynuly před účinností předmětné novely zákona o pobytu cizinců a z možnosti získat povolení k přechodnému pobytu je tak žalobce fakticky ode dne 2. 8. 2021 zcela vyloučen. Tento právní následek zmeškání lhůty žalobce nemohl před novelou zákona o pobytu cizinců jakýmkoliv způsobem předvídat. V případě novelizovaného § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců tak lze bez dalšího mluvit o pravé retroaktivitě, která je v právním státě zakázána, neboť porušuje princip právní jistoty (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp.zn. III. ÚS 611/01). Žalovaná se se shora uvedenou námitkou žádným způsobem nevypořádala. Žalobce proto musí napadené rozhodnutí považovat za částečně nepřezkoumatelné.

11. Žalobce má tedy za to, že správní orgány obou stupňů vycházely z nesprávných zjištění, když uvádějí, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, nadto se dopustily nesprávného právního posouzení ve vztahu k otázce, co je „jiným oprávněním k pobytu“ ve smyslu § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následně správní orgány obou stupňů nepodrobily ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně § 87b odst. 2 a § 87e odst. 1 písm. a) bod 2, eurokonformnímu výkladu a dopustily se nesprávného právního posouzení podmínek pro podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu.
12. Žalobce dále uvedl, že žalobu podává i z důvodu rozpornosti napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy platí, že státní orgán nemůže do výkonu práva na soukromý a rodinný života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce v průběhu řízení vedeného prvoinstančním orgánem (již v průvodním dopise k žádosti o povolení k přechodnému pobytu) podrobně objasnil okolnosti svého soukromého a rodinného života, přičemž akcentoval skutečnost, že v České republice žije od roku 1996, a to se svojí rodinou, kterou tvoří dlouholetá družka paní N. T. L. (od roku 2002) a synové D. D. T. a D. D. Ch. Žalobce poukazoval na aktuální tíživou rodinnou situaci – vážné zdravotní problémy jeho družky. Družce žalobce byla diagnostikována rakovina, v roce 2020 podstoupila operaci a následně také chemoterapii a radioterapii. V současné době je v remisi, ale dle posledního onkologického vyšetření ze dne 9. 3. 2023 u ní došlo k elevaci nádorových markerů a v měsíci dubnu ji čeká PET/CT vyšetření. Dále se léčí s cukrovkou 2. typu, denně si musí píchat inzulin a užívat řadu léků. V důsledku cukrovky špatně vidí, v dubnu ji čeká operace kataraktu. Svou levou ruku nemůže takřka vůbec používat, protože od operace v roce 2020 jí má nateklou. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně uváděl, že jeho družka je fyzicky slabá, že sama potřebuje jeho pomoc a že zajištění fungování celé rodiny tak tkví na žalobci, který osobně pečuje o družku a mladšího syna, a také na něm tkví povinnost finančního zajištění rodiny. Prvoinstanční rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím žalobci ukládají povinnost opustit území České republiky, která je ve zjevné kolizi s výkonem práva na soukromý a rodinný život, který má žalobce zařízen na území České republiky. I s přihlédnutím k současné nelehké situaci nepovažuje žalobce zásah do svého soukromého a rodinného života za nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalobce je přesvědčen o tom, že již samotná nutnost vycestovat z území mu s ohledem na konkrétní okolnosti způsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Důvodem tohoto zcela nepřiměřeného zásahu přitom má být skutečnost, že žalobce nepodal žádost o povolení k přechodnému pobytu ve stanovené lhůtě. Žalovaná ke shora uvedeným námitkám uvedla, že žalobce neprokázal žádné bližší okolnosti, proč nelze rodinný život realizovat v zemi původu, a že mu rozhodnutím není zakázán pobyt na území, přičemž může požádat o jiné pobytové povolení. Dále žalovaná uvedla, že ostatní členové rodiny mají vlastní povolení k pobytu a pokud tedy budou chtít, můžou v České republice zůstat. Žalobce nemůže považovat vypořádání jeho námitky za řádné. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 9. 2022 uvedl, že v zemi původu již nemá žádné zázemí, protože jeho matka, jako poslední blízká osoba, která žila ve Vietnamu, v roce 2022 zemřela. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalované musí být z popisu rodinné situace zřejmé, že možnost přesídlení celé rodiny do Vietnamu existuje pouze v teoretické

rovině a fakticky realizovatelná není. Družka žalobce kvůli svému zdravotnímu stavu pravidelně absolvuje různá vyšetření, ve Vietnamu by se jí takové zdravotní péče nedostalo, synové žalobce v České republice studují. Jejich životy jsou nejenom z důvodu osobních preferencí, ale objektivně spjaty s územím České republiky. Ani jeden z členů rodiny přitom v případě nepřítomnosti žalobce na území není schopen rodinu finančně zajistit. Také možnost získat jiné pobytové povolení v současné době existuje pouze v teoretické rovině. Jakákoliv žádost o povolení k pobytu by musela být podána prostřednictvím Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Na vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zákon o pobytu cizinců stanoví lhůtu až 270 dní, přičemž termín samotného podání žádosti je nejistý, jelikož je tento zastupitelský úřad přetížen. Pokud by tedy žalobce z území vycestoval, jeho případný návrat na území je v nedohlednu a odloučení žalobce od rodiny by trvalo s ohledem na rodinnou situaci nehumánně dlouho. Krátkodobé návštěvy (pokud by žalobci vůbec bylo krátkodobé vízum, na které není právní nárok, vůbec uděleno) jsou nad finanční možnosti rodiny, zejména pokud by žalobce byl výdělečně činný pouze ve Vietnamu. Přestože byly shora uvedené skutečnosti v průběhu řízení žalobcem uváděny, správní orgány obou stupňů zásah do soukromého a rodinného života žalobce zlehčovaly. Žalobce proto musí setrvat na důvodnosti své námitky, přičemž má za to, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno také z důvodu jeho nepřiměřenosti a rozpornosti s mezinárodními závazky České republiky.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že úvodem je třeba stručně rekapitulovat podstatné body pobytové historie žalobce na území České republiky. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky pobýval od 23. 8. 2001 do 18. 6. 2006 na základě povolení k trvalému pobytu občana 3. státu za účelem „*sloučení rodiny s občanem ČR*“, dále od 19. 6. 2006 do 17. 1. 2020 pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu občana 3. státu – rezident za účelem „*ostatní účely*“, který mu byl zrušen rozhodnutím ze dne 2. 10. 2019 (č.j. OAM-808-22/ZR-2019), a to z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č.j. 77 A 17/2020-56 zamítl, jako nedůvodnou. Následně proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud dne 26. 8. 2020 zamítl. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 31. 8. 2020. Dále žalobce podal dne 8. 6. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu (č.j. OAM-9389/PP-2020), která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, a to dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 1. 2021. Následně bylo z Cizineckého informačního systému zjištěno, že bylo s žalobcem dne 29. 11. 2021 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (č.j. KRPK-90921/ČJ-2021-190027). Rovněž bylo k žádosti přiloženo potvrzení o vedení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (č.j. KRPK-90921/ČJ-2021-190027). Z uvedeného vyplývá, že poslední oprávněný pobyt žalobce byla fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, která mu vznikla dne 8. 6. 2020 a jejíž platnost skončila dne 5. 1. 2021. Žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním na území České republiky a v době podání žádosti na území České republiky

neměl žádné platné pobytové oprávnění. Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobce nepodal v době 3 měsíců ode dne zániku „jiného oprávnění k pobytu“, neboť ten mu byl zrušen ke dni 17. 1. 2020, kdy rozhodnutí o zrušení pobytu nabylo právní moci, a předmětnou žádost podal až dne 14. 7. 2022.

14. K námitce žalobce, že výjezdní příkaz lze „chápat“ jako „jiné oprávnění k pobytu“, žalovaná uvedla, že je důležité uvést, že žalobci výjezdní příkaz vystaven nebyl, s žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění (č.j. KRPK-90921/ČJ-2021-190027), které bylo ukončeno dne 27. 7. 2022, kdy bylo řízení pravomocně zastaveno. Cizinec, kterému je výjezdní příkaz vydán, je sice ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců oprávněn na území pobývat, ovšem ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců slouží pouze k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Rozhodně není určen k tomu, aby cizinci umožnil podávat další žádosti o pobytová oprávnění. Protože výjezdní příkaz nelze chápat jako „jiné oprávnění k pobytu“, nemůže tedy od jeho skončení platnosti běžet tříměsíční lhůta pro podání žádosti. Výjezdní příkaz je cizincům vydán z důvodů zakotvených v zákoně o pobytu cizinců.
15. Pokud jde o námitku žalobce, že je třeba vykládat široce a v souladu s cíli unijního institutu právo volného pohybu osob, je třeba dle žalované podotknout, že žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podává žalobce opakovaně, přičemž z žádného unijního předpisu neplyne, že by měl cizinec právo setrvat na území členského státu do doby, než bude o jeho opakovaných žádostech kladně rozhodnuto. Nadto je zde pravomocné rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce, kdy bylo shledáno, že žalobce není rodinným příslušníkem občana České republiky. Pokud žalobce odkazuje na unijní koncept svobody pohybu osob, je třeba upozornit, že odkazovaná Směrnice na případ žalobce vůbec nedopadá. Český zákonodárce se v rámci tzv. národního dorovnání rozhodl, že rodinní příslušníci občanů České republiky budou zahrnuti do (národní) právní úpravy upravující přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU. Lze přisvědčit žalobci, že v tomto rozsahu je nezbytné českou právní úpravu, kterou byla implementována Směrnice do zákona o pobytu cizinců, vykládat eurokomformně. Nicméně tato skutečnost neznamena, že by žalobci z unijních předpisů, a tedy i z odkazované Směrnice přímo plynula v nyní řešené situaci jakákoliv práva. Žalobce o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU žádá z důvodu společného soužití se zletilým synem, občanem České republiky. Jedná se tedy o situaci, která je zcela ponechána v působnosti členských států a jejich právní úpravě. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že by právní úprava dopadající na tento případ byla rozporná s unijními právními předpisy. Žalobcův syn je občanem České republiky a žalobce usiluje o společné soužití se synem na území České republiky. V daném případě tedy není žádný prvek volného pohybu osob, natož pak omezení takového práva občanů EU. Široké pojetí práva volného pohybu osob pak zajisté neznamena, že by rodinní příslušníci občanů EU měli právo bez dalších podmínek pobývat na území jimi zvoleného členského státu EU neomezeně dlouhou dobu. Takto bezpodmínečné pojetí práva volného pohybu osob neupravuje ani Směrnice. Vzhledem ke skutečnosti, že na případ žalobce přímo Směrnice nedopadá, považuje žalovaná tuto námitku za nedůvodnou. I za předpokladu, že by česká právní úprava, kterou byla Směrnice do zákona o pobytu cizinců implementována, byla nedostatečná či, jak tvrdí žalobce, v rozporu s unijními předpisy, žalobce žádá o přechodný pobyt z důvodu společného soužití se svým synem, občanem České republiky, žalobci ze Směrnice přímo žádná práva neplynou, tedy ani z jejího čl. 9.

16. Žalovaná dále uvedla, že žalobce spatřuje zásah do svého rodinného a osobního života ve vztahu ke své družce, paní N. T. L., nar. X., státní příslušnost V. s. r., která na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 19. 11. 2007. Žalovaná si je vědoma onkologického onemocnění jeho družky, nicméně není v souladu s platnými právními předpisy možné o jeho žádosti kladně rozhodnout a je zde nutné konstatovat, že žalobce usiluje o získání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. sloučení se zletilým synem, a žalovaná byla primárně povinna posoudit splnění zákonných podmínek žalobcem zvoleného typu pobytového oprávnění. Žalobce v konkrétním správním řízení nenaplnil žádnou z podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců, a tudíž jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a není tedy možné v jeho případě uplatnit hlavu IVa zákona o pobytu cizinců včetně § 87b tohoto zákona, která řeší situaci rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Žalobce rovněž nesplňuje žádnou z podmínek § 87 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Závěrem žalovaná uvedla, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, že rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se ztotožňuje s názorem prvoinstančního orgánu, který přistoupil k zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu žádá v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

IV.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

20. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v odstavci 1 povinen požádat ministerstvo ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Cizinec, který se stane rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2 v průběhu pobytu na území, je povinen požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě do 3 měsíců ode dne, kdy se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, a cizinec s jiným oprávněním k pobytu, do 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti tohoto oprávnění.
21. Podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže žadatel o vydání povolení k přechodnému pobytu žádá v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 1 nebo 2.

22. Jak vyplývá z ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je možné podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ve třech případech. Zaprvé, ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Zadruhé, ve lhůtě do 3 měsíců ode dne, kdy se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Zatřetí, ve lhůtě 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti jiného oprávnění k pobytu.
23. V případě žalobce, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 14. 7. 2022, nebyla dána žádná z těchto tří alternativ.
24. Pokud jde o první z nich, vstoupil žalobce na území již dne 4. 5. 2019.
25. Pokud jde o druhou z nich, stal se žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie dne 12. 3. 2020.
26. Pokud jde o třetí z nich, žalobce v rozhodné době žádným jiným oprávněním k pobytu nedisponoval.
27. Správní rozhodnutí tak byla vydána zcela v souladu s ustanovením § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

B.

28. Předně je vhodné upozornit na to, že není pravdivým již tvrzení žalobce o tom, že „*je otcem občana EU/ČR mladšího 21 let a že o této skutečnosti nebylo v průběhu řízení o žádosti sporu*“. V této souvislosti lze odkázat na str. 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná uvedla: „*Zde je důležité zrekapitulovat, že účastník řízení se považuje za rodinného příslušníka občana České republiky, pana D. D. T., nar. X., který je jeho synem a dne 12. 3. 2020 nabyt české státní občanství. Syn účastníka je zletilý ve věku 20 let, přičemž dne 29. 1. 2023 dosáhl věku 21 a účastník přestal splňovat definici rodinného příslušníka uvedenou v ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců*“.
29. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že za „*jiné oprávnění k pobytu*“ pro účely aplikace ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nelze považovat „*pobyt po dobu vedení řízení ve věci vyhoštění*“.
30. Vedení řízení o správním vyhoštění není pobytovým oprávněním, neboť jde pouze o správní řízení, jehož předmětem je ukončení pobytu cizince na území. Zákon o pobytu cizinců s jeho vedením žádné pobytové oprávnění, které by mohlo být považováno za „*jiné oprávnění k pobytu*“, nespojuje.
31. Pokud je po dobu vedení řízení o správním vyhoštění akceptován pobyt cizince na území, není tím udělováno „*jiné oprávnění k pobytu*“, nýbrž pouze fakticky jeho pobyt „*trpěn*“.
32. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v případě, kdy je „*fikce pobytu*“ stanovena zákonem o pobytu cizinců. Například v ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019-19 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „*Za klíčový lze přitom označit argument, že fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit*

cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu. Proto, dovodila-li dosavadní judikatura, že fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze stavět na roveň povolení k dlouhodobému pobytu (ať již pro účely podání žádosti o povolení trvalému pobytu na území České republiky, podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pro účely podání víza za účelem strpění či při posuzování oprávněnosti pobytu v řízení o správním vyhoštění), je třeba tento výklad podržet i ve vztahu k možnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za cizince narozeného na území České republiky podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž „nelze rozhodovat v dalších řízeních“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2018 č. j. 1 Azs 54/2018 - 27).“

33. Obdobný smysl má i ustanovení § 50 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců, podle kterého výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. S ohledem na to, že řízení o vyhoštění v případě žalobce skončilo zastavením řízení a žalobci výjezdní příkaz vydán nebyl, je nadbytečné se dále výkladem tohoto ustanovení zabývat.
34. Podle § 87e odst. 1 písm. e) bod 2 ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti setrvává na území na základě výjezdního příkazu. Toto ustanovení stanoví další z důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nikoli, že žadatel, který je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, může žádost podat v době, kdy setrvává na území na základě výjezdního příkazu. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem týkajících se žalobce je nutné znovu upozornit na to, že žalobci nebyl udělen výjezdní příkaz a ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl ve vztahu ke svému 21 letému synovi rodinným příslušníkem uvedeným v ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
35. Podle čl. 9 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států lhůta pro podání žádosti o pobytovou kartu nesmí být kratší než tři měsíce ode dne příjezdu a při nesplnění povinnosti registrace může dotyčná osoba podléhat přiměřeným a nediskriminačním sankcím.
36. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Komise opakuje, že ve smyslu § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. byl účastník řízení oprávněn podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu do 3 měsíců od svého vstupu na území České republiky nebo v době, kdy byl oprávněn pobývat na území, nejdéle však do tří měsíců od skončení tohoto oprávnění k pobytu na území anebo v době tří měsíců od toho, co se stal rodinným příslušníkem výše uvedeného občana České republiky. V době podání žádosti účastník řízení nedisponoval žádným platným oprávněním k pobytu na území České republiky, vydaným dle zákona č. 326/1999 Sb. Komise je přesvědčena, že zamítnutí žádosti dle § 87e zákona č. 326/1999 Sb. není svou povahou nepřiměřené nebo diskriminační, neboť nedodržení zákonné lhůty obecně

způsobuje zamítnutí žádosti všem žadatelům, tedy za jasné stanovených zákonných podmínek. Pokud směrnice stanoví, že lhůta pro podání žádosti o pobytové oprávnění nemůže být kratší než 3 měsíce a tomuto národní právní úprava dostála, nelze rezignovat na požadavky splnění zákonných lhůt k podávání žádostí. V tomto směru lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti je při nesplnění formálních podmínek běžné, že řízení je zastaveno či žádost zamítnuta (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3.3.2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016- 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Účastníkovi řízení není tímto rozhodnutím trvale znemožněno pobývat společně se svým synem, občanem České republiky, dále s nezletilým synem D. D. Ch. a družkou, paní N. T. L. Účinky napadeného rozhodnutí v daném případě nezpůsobují, že by byl účastník řízení povinen území České republiky opustit.” Žalovaná dále uvedla: „Komise dodává, že účelem Směrnice č. 2004/38/ES je slučování rodiny, nicméně za striktně stanovených podmínek, jež z ní vyplývají a jež jsou implementovány do zákona č. 326/1999 Sb. Nesplnění těchto zákonných podmínek tak nemůže být považováno za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Komise zdůrazňuje, že účastníku řízení není uvedeným rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky, přičemž je oprávněn požádat opakovaně o vydání jiného druhu pobytového oprávnění, a to za splnění zákonných podmínek.”

37. Soud má ve shodě s žalovanou za to, že lhůta 3 měsíců je zákonem o pobytu cizinců zachována, a zamítnutí žádosti není možné považovat za nepřiměřenou nebo diskriminační sankci. Jde pouze o faktický důsledek nesplnění podmínek pro věcné posouzení žádosti z důvodu nedodržení zákonem stanovených lhůt. Cizinci tímto rozhodnutím není zakázán pobyt na území České republiky, nýbrž pouze deklarováno nesplnění podmínek pro podání aktuální žádosti. Žalobce nadále může podat jakoukoli jinou žádost o pobytové oprávnění, pro kterou splní zákonem stanovené podmínky.
38. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které bylo součástí novely provedené zákonem č. 274/2021 Sb., nabylo účinnosti dne 2. 8. 2021.
39. Ústavní soud v nálezu ze dne 13.06.2002, sp. zn. III. ÚS 611/01 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), uvedl: „K základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva (podle uvedeného ustanovení trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější), je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Akcent kladený na zákaz zpětné účinnosti právních norem jako na jeden ze základních prvků právního státu pramení z požadavku právní jistoty. Zákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby mohl být za porušení zákazu volán k odpovědnosti. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna. Problematiky zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem se dotkl již Ústavní soud ČSFR ve svém nálezu ze dne 10. 12. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92 (viz Sbírka usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR, 1992, č. 15), v němž uvedl, že principy právního státu vyžadují u

každého možného případu retroaktivity jeho výslovné vyjádření v ústavě nebo v zákoně s cílem vyloučit možnost retroaktivní interpretace zákona a zároveň vyžadují v zákoně vyřešit s retroaktivitou spjaté důsledky tak, aby nabytá práva byla řádně chráněna. Nepřípustnost retroaktivity a retroaktivního výkladu právních norem zdůraznil Ústavní soud České republiky v nálezu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94 (viz. Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, s. 227), podle něhož ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo; tento postup zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu.”

40. V případě ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců se o žádnou pravou retroaktivitu nejedná. Toto ustanovení od své účinnosti, ke které došlo dne 2. 8. 2021, tedy více jak 11 měsíců před podáním žádosti žalobce, působilo pouze do budoucna, nikoli do minulosti. Vztahovalo se pouze na posouzení žádostí o vydání povolení k přechodnému pobytu podaných po 2. 8. 2021. Dlužno v této souvislosti doplnit, že ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve své stávající podobě platilo i před nabytím účinnosti zákonem č. 274/2021 Sb. Žalobce tedy znal své zákonné povinnosti, nic nebránilo v tom, aby svůj ilegální pobyt na území včas legalizoval. V době podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 14. 7. 2022 si žalobce musel být vědom toho, že bude pro opožděnost zamítnuta.

C.

41. Pokud jde o námitky žalobce ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život, je nezbytné uvést, že jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta z důvodu její „*opožděnosti*“. Nedošlo tedy k jejímu věcnému posouzení. Situace je tedy zcela srovnatelná s případy, kdy také dojde k procesnímu skončení věci.
42. V tomto směru lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy například k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 2. 2021, č.j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č.j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č.j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č.j. 8 Azs 12/2017-40.
43. Žalobce nepodal žádost, kterou by byly správní orgány povinny ani oprávněny se zabývat věcně. Nebyly splněny procesní podmínky pro její podání. Není tedy možné se dovolávat ani posouzení jedné z částí věcného posouzení žádosti, kterou je otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
44. Správní orgány se žalobcem tvrzenými skutečnostmi zabývaly z pohledu jím namítaného porušení čl. 8 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
45. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že k nepřípustnému porušení čl. 8 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv nedošlo. Správními orgány došlo k procesnímu skončení

věci, kdy žalobce nesplnil podmínku včasnosti jejího podání, a to za situace, kdy dlouhodobě pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění. K tomu přistupuje i okolnost, že jeho syn dne 29. 1. 2023 dosáhl věku 21 a žalobce přestal splňovat definici rodinného příslušníka uvedenou v ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

46. Skutečnost, že žalobce nedisponuje pobytoým oprávněním, ve vztahu k dlouhodobosti jeho pobytu na území České republiky, přítomnost jeho družky, která navíc trpí závažnými zdravotními problémy, a jeho dvou synů na území České republiky, a například nutnosti opustit Českou republiku za účelem podání žádosti v zemi svého původu, může žalobce objektivně vnímat negativně. Tato situace ale není důsledkem rozhodnutí správních orgánů, nýbrž důsledkem vlastního jednání žalobce, kdy nepodal svoji žádost včas. Nebylo to tudíž prvoinstanční rozhodnutí ani napadené rozhodnutí, která žalobce do jeho situace dostala. Do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce tak správními rozhodnutími nedošlo. Zvláště pak za situace, kdy správními rozhodnutími nedošlo k zákazu pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce může podat jakoukoli jinou žádost, pro kterou bude splňovat zákonem stanovené podmínky.
47. Ze strany žalovaného se žalobci v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostalo poučení pro případ, pokud by zde byly objektivní důvody pro to, aby žalobce musel na území České republiky zůstat, a to v podobě možnosti podání „*žádosti o udělení víza strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žádosti o upuštění od osobního podání žádosti*”.

V.

Rozhodnutí soudu

48. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

49. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

50. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a žalovaná se navíc práva na náhradu nákladů řízení vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. ledna 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu